

Ovci, ki se ni pustila striči

Marjan Škvarč

Nekoč je živela ovca, ki ni hotela, da jo strižejo. Rekla je, da je po striženju grda, da se ji vidijo rebra. Ko so druge ovce potrpežljivo čakale v vrsti, da jih bodo pastirji ostrigli, je ona zbežala in se skrila. Če so jo ujeli, se je toliko časa upirala in izmikala, da je ušla. Pastirji so obupali nad njo in so jo pustili pri miru. Ovca je imela zaradi tega seveda težave. Za pomladjo je namreč prišlo toplo poletje. Druge ovce so se brez skrbi pasle in med grmičevjem iskale sočno travo. Ovca pa se je s svojo dolgo volno zapletala v trnje. Ko je deževalo, jo je mokra volna vlekla k tlu. Bila je vsa umazana od blata. Ko pa je sijalo sonce, je bilo ovci neznansko vroče. Potila se je. Druge ovce so jo odganjale stran. Rekle so, da smrdi po sebičnosti. Pastirji so namreč volno od striženja zamenjali za hrano in od tega živeli celo leto. Potem je ponovno prišla zima. Ovcam je

čez poletje zrasla volna in bilo jim je toplo. Ovci se je zdelo imenitno, da ima najbolj košato volno in da jo najmanj zebe.

Nekega večera so ovce poslušale pastirje, ki so se pogovarjali ob ognju. Govorili so o Odršeniku, ki se je rodil v štalici pri Betlehemu. Kako radi bi ga šli pogledat, kako radi bi mu kaj nesli! V tem mrazu bi mu prav prišla topla odeja. A kaj, ko so vso volno zamenjali za hrano. Ničesar niso imeli. Takrat je v ovci zagorelo srce. Rada bi nekaj dala Odršeniku, nekaj svojega, nekaj sebe. Pastir je začutil, da se nekdo drgne ob njegovo nogo. »Kaj pa je s teboj, ovca?« Drug pastir, star in moder, je rekel: »Po mojem želi, da jo ostrizemo!« »Nemogoče!« je rekel pastir. »To je tista ovca, ki beži pred striženjem. Sploh pa bi jo zdaj zeblu brez volne!« »Želi, da jo ostrizemo,« je ponovil stari pastir.

»Poskusimo,« je dejal prvi pastir in odšel po škarje. Ovca je ostala na mestu. Potrpežljivo je prenašala striženje. Ko so kosmi volne padali na tla, je čutila, kako se njene kože dotika mraz s svojimi mrzlimi prsti.

Pastirji so delali vso noč in ves naslednji dan. Morali so oprati volno (vemo, da je bila zelo umazana), potem so jo morali razčesati v prejo, nato prejo sesukati v nit in splesti odejo. Naslednji večer so se veselili odpravili proti Betlehemu.

»Kako lepo!« so rekle ovce. »Le kako si se lahko spomnila nekaj tako lepega! Neverjetna si! Veš, ne bo te zeblu. Pridi sem med nas, prav sem, na sredino!« Zgrnile so se okrog nje in jo gtele s svojo volno. Tudi Detetu Jezusu je bilo toplo. Grela ga je posebna odeja – odeja, ki je dišala po ljubezni.

O pastirici z dvema vrčema

Marjan Škvarč

Nekoč je živela pastirica, ki je imela dva vrča: enega za sladko vodo, drugega za grenko vodo. V prvega ji je vodo točil angel varuh; ta voda je bila hladna, zdrava, osvežilna. V drugega ji je vodo točil hudobec, zato je bila voda grenka, pokvarjena, slaba. Vrča sta bila njena in sama se je odločala, iz katerega bo ponudila vodo. Vrč je bil v tistih časih dragocenost in pastirica je lahko naredila veliko dobrega: vodo je lahko nosila ljudem, ki so delali na polju, lahko je napajala živino, lahko je zalivala pridelke. Toda pastirica ni vedno delala samo dobro. Včasih je komu nalila tudi grenko vodo – komu, ki se ji je zameril, komu, ki ga ni marala, ali pa je iz čiste nagajivosti, tako za hec, namesto dobre, pitne vode komu podtaknila grenkobo. Ljudje niso razumeli teh njenih šal in so jo opozarjali, da se iz poštenih, delovnih ljudi ne sme norčevati. Toda bolj ko so jo opozarjali, bolj je postajala svojeglava in

večkrat je komu zagrenila življenje.

V tisti sveti noči, ko je prišel angel, je bila tudi ona z drugimi pastirji na betlehemskih poljanah. Pastirji so se silno veselili. Odšli bodo v Betlehem. Končno se je rodil Odršenik! Nesli mu bodo svoje darove! Tudi pastirica se je odpravljala na pot. Toda pastirji je niso hoteli vzeti s seboj, saj ji niso zaupali. Pustili so jo samo v mrzli noči. Pastirica se je morda prvič v življenju resno zamislila. Gledala je svoja dva vrča, potem pa se je odločila, vzela vrč z grenko vodo in ga treščila ob skalo. Tako zelo si je želela videti Odršenika! Tako zelo! Nato je vzela svoj dobri vrč in se napolnila proti betlehemski votlini. Pastirji so se ustrašili za novorojeno Dete: »Ne! Ne dovolite ji, da se približa otroku! Njena voda je pokvarjena!«

»Ampak ... razbila sem svoj grenki vrč, spremenila sem se, prinašam dobro vodo!« »To smo že dostikrat slišali,« so rekli pa-

stirji, »potem pa si nam natočila smrdljivo vodo! Ne verjamemo ti!«

Angel pa je rekel: »Jezus ji verjame! Naj vstopi! Voda v njenem vrču je prijetna in edina grenka stvar so njene solze, ki so solze kesanja in krst za novo življenje!«

Marjan Škvarč,

duhovnik koprške škofije, je župnik v Pivki, Košani in Šmihelu pri Pivki ter dolgoletni skavtski

voditelj. Deluje v posebni dobrodelni skupini *Bejš če uejdeš*, ki vsako leto neke v misijonih postavi objekt, namenjen otrokom (šola, bolnišnico, sirotišnico ...). Aktivno je vključen v delo škofijske in dekanijske Karitas. Za aktivno delovanje na družbenem področju je leta 2018 prejel plaketo občine Pivka.